

ဖြည့်ဆည်း

နတ်ရှိုင်းသော တော၏ရင်ခွင်၌
ပျော်မွေ့ခြင်း

ပြသန်းစံ

နက်ရှိုင်းသောတောင်ရင်ခွင်၌
ပျော်ပွေ့ခြင်း

တောကပို၍ နက်ရှိုင်းလာပေပြီ၊
ရှေ့မှာ တောင်ကုန်းအဆင်း ရှိနေသည်။
ရေသံတွေကို ကြားနေရသည်။
ချောင်းမကျယ်ကြီးသို့ ရောက်တော့မည်ထင်သည်။
တစ်ထောက်နားစခန်းသည် မဝေးတော့ပေ။

MTHS0001

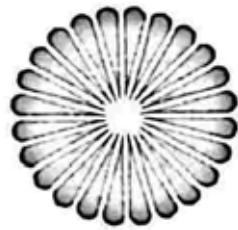
1 200 00KS

နက်ရှိုင်းသောတော၏ရင်ခွင်၌ ပျော်ပွေ့ခြင်း၊ မြသန်းစံ
စာပျက်မှာ ၁၀၈ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၂၀၊ စက်တင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
၂၀၀၇၊ အပူမာဒစာစဉ် ဒုတိယအကြိမ်မူ၊
ရောင်းစျေး ၁၂၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌
မမေ့မလျော့ခြင်းသည်
သေခြင်းကင်းရာ
နိဗ္ဗာန်၏အကြောင်းဖြစ်သည်။

- ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
မြတ်စွာဘုရားကို အားကိုးရာဟူ၍ ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား။

- ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို
အားကိုးရာဟူ၍ ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား။

- သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်မြတ်အပေါင်းကို
အားကိုးရာဟူ၍ ယုံကြည်ဆည်းကပ်ပါ၏ဘုရား။

mgyc.com

mgyc.com

သို့

ဒကာကြီး မြသန်းစံ ...
ဦးပဉ္စင်းစာရေးလိုက်တယ်

၂၃-၅-၉၈ စနေနေ့က ဒကာကြီးတို့ မိသားစု ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလိုက်တဲ့ မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ရဲ့ ပုံတော် ကိုးပုံနဲ့ ဒကာကြီး ရေးသားသည့် “ငြိမ်းချမ်းသော စိတ်ဖြင့် မငြိမ်းချမ်းသော အာရုံများကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း” စာအုပ် ငါးအုပ်ကို ဓမ္မမိတ်ဆွေများအား ဦးပဉ္စင်း ထပ်ဆင့် လှူဒါန်းလိုက်ပါတယ် ဒကာကြီး...

ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်မှာ အပတ်စဉ်ပါနေတဲ့ ဒကာကြီးရေးသားသည့် “နက်ရှိုင်းသောတော၏ ရင်ခွင်၌ ပျော်မွေ့ခြင်း” ဓမ္မစာစုများကို စုပေါင်းပြီး စာအုပ်ငယ်အဖြစ် ထုတ်ဝေမယ်ဆိုတော့ ဓမ္မမိတ်ဆွေများနဲ့အတူ အထူးဝမ်းသာမိတယ်။ ပုသိမ်ကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဂျာနယ်ထဲက ဒကာကြီးရေးတဲ့ စာစုတွေကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်ကြည့်မိတယ်။

ဒကာကြီးရေး...

တကယ်တော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကုသိုလ်တွေထဲမှာ ဝိပဿနာကုသိုလ်ဟာ အနီးကပ်ဆုံးကုသိုလ်ပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဝိပဿနာကုသိုလ်ကို ပြုနိုင်တဲ့လူတွေက အများစုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အလွန်နည်းပါတယ်။ လူတစ်ယောက် တစ်ယောက် ဝိပဿနာအားထုတ်ချင်လာအောင် တော်တော်များ များ တိုက်တွန်း ဟောပြောပေးရတာ ရေးသားပေးရတာကပဲ များ ပါတယ်။ တချို့ဆိုရင် ဝိပဿနာတရားနာဖို့တောင် တော်တော် တိုက်တွန်းပေးရတယ်။ တချို့မှာ အရိယမဂ်ဖိုလ်ရထိုက်တဲ့ ပါရမီရှိ နေပေမဲ့လို့ တော်တော်ခက်ခက်ခဲခဲ တိုက်တွန်းပေးရတယ် ဒကာ ကြီး။ ဥပမာ ပြရရင်...

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီး ခေမာဒေဝီဆိုရင် ရိုးရိုးတိုက် တွန်းရုံမျှနဲ့ မဖြစ်လို့ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကို သွားချင်စိတ်ပေါ်လာ အောင် နည်းပရိယာယ်နဲ့ သွယ်ဝိုက်ပြီး တိုက်တွန်းပေးရသေးတယ်။ မလွဲမကင်းသာအနေနဲ့ ဘုရားထံမှောက် ရောက်တဲ့အခါကျတော့ လည်း နေရာအကျသားပဲ။ တရားကို တစ်ခါနာရုံမျှနဲ့ ရဟန္တာမဖြစ် သွားတယ် ဒကာကြီး။ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးရဲ့သား ကာလဆို တဲ့ သူငယ်ဟာလည်း မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကျောင်းဒကာကြီးသားဖြစ် ပါလျက်နဲ့ ကျောင်းတောင်မသွားဘဲနေလို့ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး က နည်းပရိယာယ်နဲ့ အသပြာတစ်ထောင်ပေးပြီး ချောမော့စေလွတ် ရတယ် မဟုတ်လား။

ဒကာကြီးရေးသားထားတဲ့ စာစုတွေဟာ ဒကာကြီးရဲ့ အဇ္ဈတ္တ

သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ဘဝရှုထောင့် (အာသယ)၊ ဘဝအခြေခံ (အနုသယ)၊ ဝါသနာနဲ့စရိုက် (စရိတ)နဲ့ နှလုံးသွင်းမှု (အဓိမုတ္တိ)တို့အပေါ် အခြေခံပြီး မြတ်စွာဘုရား ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ သောမနဿတို့ကို လွတ်မြောက်ရန် မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်နဲ့ လောကကို ရှုမြင်တတ်စေရန် သဒ္ဓါတရားနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာစုတွေမို့ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး ပေးတဲ့ အသပြာတစ်ထောင်မက တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ ဒကာကြီး အရေးအသားထဲက ကောက်နုတ်ပြရရင် ...။

“ယခု ဓမ္မခရီးစဉ်မှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုး၍ မဖြစ်၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ရမည်သာ၊ ကိုယ့်ခရီးကိုယ်နှင်၍ ခရီးတွင်အောင်လည်း ကိုယ်ကပဲ လုပ်ဆောင် ရမည်သာ။

ဘုရား ရဟန္တာ အသီးသီးသည်လည်း လျှောက်လှမ်းရမယ့် လမ်းကို ပြသခဲ့ကာ အရာရာမှ လွတ်မြောက်၍ အငြိမ်းချမ်းဆုံး နေရာ၌ အပြီးတိုင် ခိုလှုံသွားခဲ့ကြပြီ။ လမ်းတွေ့နေပြီပဲ၊ သည်လမ်း ကို ကိုယ်က ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ဆက်လျှောက်ရုံသာ ရှိတော့ သည်။

နက်ရှိုင်းသော တော၏ ရင်ခွင်၌ ပျော်မွေ့ခြင်း (၆)မှ အထက် ပါ ရေးသားချက်ဟာ ဓမ္မခရီးစဉ်ကို လူတိုင်းလျှောက်ချင်လာအောင် အရာရာမှ လွတ်မြောက်တဲ့ အငြိမ်းချမ်းဆုံးနေရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန် ကို လူတိုင်း ရောက်အောင် တစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းမှန်ဖြစ် တဲ့ ဝိပဿနာလမ်းမှန်ပေါ်ကို တင်ပေးလိုက်တဲ့ ရေးသားချက်တွေ၊

ဒကာကြီးရဲ့ ဆန္ဒတွေလို့ ဦးပဉ္စင်း ယူဆမိတယ်။ နောက်ပြီး တော့ ...

“သတိအား မကောင်းသူသည် သမာဓိပျက်ယွင်းသူသာ ဖြစ်သည်။ သမာဓိအားနည်းလာလျှင် ဉာဏ်ပညာ နစ်မြုပ်ပျောက်ဆုံးနေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ‘ငါဖြစ်ချင်တာတွေ အခုဖြစ်ရမယ်၊ ဖြစ်အောင်လည်း ငါ့ကို လုပ်ပေးရမယ်၊ မလုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူတွေတော့ ငါနဲ့ အတွေ့ပဲ’ စသည်ဖြင့် သတိ၊ သမာဓိ၊ ဉာဏ်ပညာ အားနည်းမှုအပေါ်၌ အကွက်ချောင်းနေသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ကိလေသာများက နေရာဝင်ယူတော့သည်”

နက်ရှိုင်းသော တော၏ ရင်ခွင်၌ ပျော်မွေ့ခြင်း (၆)မှ...

မသိမှုဟူသော မောဟတရားကြောင့် သိမှုဟူသည့် သတိတရားများ ကွယ်ပျောက်လာကာ လောဘ၊ ဒေါသတွေ ဝင်လာပုံ၊ ကိလေသာ နှံ့အိုင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်မှန်းမသိ နစ်လာပုံကို ဒကာကြီးရဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုတွေအပေါ် မူတည်အခြေခံပြီး စေတနာပါပါနဲ့ ရေးသားတင်ပြထားတာကို ကြည့်နူးစွာ ဖတ်ရှုရပါတယ်။

ကျန်တဲ့ ကောင်းနိုးရာရာ ကောက်နုတ်ချက်တွေကတော့ အများကြီးပဲ ဒကာကြီးရေ၊ စာရှည်သွားမှာစိုးလို့ ဆက်မရေးတော့ဘူး။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရင်...

“နက်ရှိုင်းသော တော၏ ရင်ခွင်၌ ပျော်မွေ့ခြင်း” ဓမ္မစာစုများဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူကြီးလူငယ်တိုင်း ဝိပဿနာအလုပ်ကို ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရန် ရည်ရွယ်နေသူ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ဆဲသူများ

နက်ရှိုင်းသောတော၏ရင်ခွင်၌ ပျော်မွေ့ခြင်း ၊ ၅ ၊

အတွက် အထူးလိုအပ်တဲ့ လမ်းညွှန်စာအုပ် တစ်အုပ်လို့ ဆိုချင်ပါ
တယ် ဒကာကြီး...

စာအုပ်အဖြစ်ကို ရောက်မှ ထပ်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ဦးမယ်
ဒကာကြီး...

ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာချမ်းသာစွာဖြင့် လောကီလောကုတ္တ
ရာ နှစ်ဖြာသောအကျိုးတို့ကို သယ်ပိုး ထမ်းရွက်နိုင်ပါစေ...။

အရှင်ထေရဝံသ

သစ်ညိုကုန်းတိုက်ကျောင်း

အမှတ် (၅) အခြေခံပညာအလယ်တန်းကျောင်းအနီး

သစ်ညိုကုန်းရပ်ကွက်၊ ပုသိမ်မြို့၊ ဧရာဝတီတိုင်း။

PANN
ZAN 98

mgyp.com

နက်ရှိုင်းသော တော၏ရင်ခွင်၌ ပျော်မွေ့ခြင်း

လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ခန့်က အလောင်းတော်ကဿပသွားခဲ့သည့် ခရီးစဉ်ကို ပြန်သတိရမိသည်။ မိုးတွင်းကာလကြီးဖြစ်သဖြင့် ဘုရားဖူးမရှိသလောက်ပင်။ အညာဒေသ တောင်ကျချောင်းရေတွေ ကလည်း နာမည်ကြီးပါဘိ။ ချောင်းကူးနေတုန်း တောင်ကျချောင်း ရေကျလာလျှင် လွတ်အောင်ပြေးပေရော။ သာမန်အချိန်ကျလျှင် တော့ သူ မဟုတ်သလိုပင်။ ကားတစ်စီးလုံး ရေထဲမျောပါသွားသည့် သာဓကတွေ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ လူ၊ ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်ဆိုလျှင် တော့ ပြောမနေနှင့်။ အစပြန်ရဖို့ပင် မလွယ်ကူလှ။ သို့ကြောင့် လည်း ဒီခရီး ဒီလမ်းကို မိုးတွင်းကာလ၌ မသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မှတ်တမ်းတင်ရပ်သံ ရိုက်ကူးရေးဇယား ရေးဆွဲပြီးဖြစ်သဖြင့် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်ဖြစ်၊ မဖြစ်ဖြစ် အောင် သွားရပေမည်။ သက်ဆိုင်ရာကလည်း သွားလာရေး အတွက် လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်ပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။

အလောင်းတော်ကဿပသည် သစ်တောကြိုးဝိုင်းကြီး ဖြစ်သည်။ အလွန်တရာ နက်ရှိုင်းလှသော တောနက်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တောအစပ်ရွာကလေးတွင် တစ်ည

အိပ်ကြရသည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ဆင်တွေနှင့် ခရီးဆက်ကြရသည်။ ကျွန်တော်က ဆင်တစ်ခါမျှမစီးဖူး။ ဆင်ဦးစီး အကူအညီဖြင့် ဆင်ပေါ် ရောက်အောင် မနည်းတက်ရသည်။ ဆင်ကြီးက တလှုပ်လှုပ်၊ တနွဲ့နွဲ့ ခရီးနှင်သည်။ ဆင်ကျောကုန်းပေါ်က သစ်သား ပုခက်ထဲတွင် ထိုင်ရသည်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မရှိလှ။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ဆင်လှုပ်သလို လိုက်လှုပ်နေသည်။ မိုးတွင်း ဖြစ်သဖြင့် လမ်းတွေက ဘယ်လိုမှ သွားမရ။ နွေတုန်းက ဖုန်တွေသည် ရေနှင့်ရောပြီး ဗွက်တွေဖြစ်နေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ရွာမှ အထွက် လယ်ကွင်းတစ်ကွင်းကို ဖြတ်ပြီးသည်နှင့် တောအစပ်သို့ ရောက်တော့သည်။

“ဒါအလောင်းတော်ကသပ သစ်တောကြီးရဲ့ နယ်နိမိတ်အစပဲ”

ဆင်ဦးစီး လှမ်းပြောသဖြင့် ကျွန်တော် မှတ်မှတ်သားသား ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျယ်ဝန်း နက်ရှိုင်းလှသော သစ်တောကြီးဝိုင်းကြီးအတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်နေပေပြီ။ တောထဲ စဝင်သည်နှင့် ကုန်းတက်ကလေးကို တက်ရသည်။ ကုန်းတက်လူ သွားလမ်းလေးမှာ ရေတွေစီးနေသဖြင့် ရွံ့စေးများဖြင့် ချောနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ဆင်ကြီးမှာ ချော်မကျအောင် တစ်လှမ်းချင်း ခြေကုပ်ယူ၍ သွားနေရသည်။ ကုန်းပေါ်သို့ မော့တက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေသော သစ်သားပုခက်ကြီးမှာ လည်း နောက်သို့ လန်ချင်နေသည်။ သစ်ပင်တွေက ခြေရှုပ်လှသည်။ အပင်သေး အပင်မွှားလေးတွေက မရေမတွက်နိုင်။ ချုံပုတ်

တွေ၊ နွယ်ပင်တွေကလည်း ပြည့်နှက်နေသည်။ အောက်ခြေ ရှုပ်နေသဖြင့် တောက ပိတ်နေသလိုဖြစ်နေသည်။ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ သည်ချုံပုတ် ဟိုဘက်မှာ ဘာပင်ရှိသလဲ၊ ဘာရောင်ရှိသလဲ ဆိုတာကို မသိနိုင်။ သစ်ပင်ကြီးအချို့ ပေါက်နေသော်လည်း ပင်သေးပင်မွှားလေးတွေ ရှုပ်ထွေးမင်းမှုနေသဖြင့် အပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကို မမြင်ရ။ ကျွန်တော်တို့ မြင်ကွင်းတွင် ကုန်းပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်နေသော ဆင်ဦးခေါင်းကြီးမှတစ်ပါး အခြားမြင်စရာ အာရုံခံစားစရာ ဘာမှမရှိ။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် ကြည့်လိုက်တော့လည်း စိမ်းညို၊ မည်းပုပ်၊ ရှုပ်ထွေးနေသော သစ်ပင်တွေချည်း ဖြစ်သည်။

နှစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ခရီးနှင်လာပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြော တောင်စွယ်တစ်ခုပေါ်မှာ ရောက်နေပေပြီ။ မိုးက အတန်ငယ်စဲသွားသည်။ အပင်ငယ်၊ အပင်သေး၊ ချုံနွယ်တွေကလည်း တစ်စထက်တစ်စ လျော့ပါးလာသည်။ အောက်ခြေ အတန်ငယ်ရှင်းလာသည်။ မိုးစက်တွေကြားထဲကပင် နေက ပွင့်လာသည်။ အလင်းရောင်ရလာသဖြင့် ကြည်လင်လာသည်။ ခုနက မှောင်ပိတ်မွန်းကျပ်သလို ဖြစ်နေခြင်းများ လျော့ကျသွားသည်။ ဆင်ရုပ်နားစခန်းတစ်ခု ဆောက်ထားသဖြင့်ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တနားကြသည်။ တောင်ကြောနှုတ်ခမ်းစပ်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းတွေကို အတန်အသင့်မြင်ရသည်။ သို့သော် မြူတွေဆိုင်းနေသဖြင့် သိပ်တော့ မသဲမကွဲလှ။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်တို့သည် အမြင့်တစ်နေရာ ရောက်နေ

သည်ကတော့ သေချာနေပြီ။ တစ်ချက်တစ်ချက် လွင့်ပြယ်သော မြူစက်များ၏ နောက်ကွယ်တွင် သစ်တောအုပ်တွေ တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်ခဲ့သော ရွာကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ လယ်ကွင်းတွေကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ တော်တော်လှမ်းခဲ့ပြီပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တော်တော် ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီပဲ။

ခဏနားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ထွက်ကြသည်။ ကျေးငှက်မျိုးစုံတို့၏ အသံတွေ ကြားရသည်။ ဟိုတောနက်ထဲက ချေဟောက်သံလို အသံတွေလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရသည်။ မျောက်အူသံတွေလည်း ရံဖန်ရံခါ ကြားရတတ်သည်။ မိုးကမရွာတော့သလောက် ဖြစ်သွားသည်။ နေက ပွင့်ထွက်လာသည်။ ဆင်သွားလမ်းကြောင်းပေါ်၌ နေပြောက်ကလေးများ ကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သစ်ပင်တွေကြားထဲ ထိုးခွဲဖြတ်ဝင်လာသော နေရောင်ခြည်တွေကြောင့် တောသည် လင်းလာသည်။ အချို့နေရာများတွင် အရိပ်ကျလွန်းသဖြင့် မှောင်ပိန်းနေဆဲ။ သို့သော် ကိုယ်သွားသည့် လမ်းကိုတော့ ပီပီပြင်ပြင် မြင်နေရပါပြီ။

နေ့လယ် ထမင်းစားရန် သတ်မှတ်ထားသော နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ ဆင်သမားတွေက ကြားစခန်းဟု ခေါ်သည်။ မနက် ၆ နာရီက ထွက်လာတာဆိုတော့ ယခု ၁၁ နာရီရှိနေပြီ။ ခရီးသွားချိန် ၅ နာရီခန့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ကုန်းအဆင်းလေးတွင် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ စိတ်တစ်မျိုး ချမ်းသာသွားသည်။ စမ်းချောင်းကလေး တွေ့သည်နှင့် ဆင်တွေလည်း ပျော်သွားပုံရသည်။ တရူးတရူးနှင့် အော်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ခရီးစဉ်နှင့် ပါလာသော ဆင်တွေသည် ယခုမှ ခေတ္တနားခွင့်ရကြသည်။ ဆင်ဦးစီးတွေက ဆင်တွေကို ရေစပ်နားထိ ခေါ်သွားသည်။ စမ်းချောင်းလေးမှာ တိမ်သဖြင့် ဆင်တွေ ရေစိမ်၍မရနိုင်။ ဆင်ဦးစီးတွေက ဆင်တွေကို ဝပ်စေကာ ရေတွေနှင့် လောင်းနေသည်။ ဆင်တွေကလည်း နှာမောင်းများဖြင့် စမ်းချောင်းရေတွေကို စုပ်ကာ မှုတ်ထုတ်နေသည်။ အချို့ ဆင်များက နှာမောင်းများကို နောက်ပြန်လုပ်၍ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရေဖျန်းနေရသည်။ သူတို့လည်း မောလာပုံရသည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်သည် ဆင်မစီးတော့။ ၅ နာရီလောက် ဆင်ကျောကုန်းပေါ်မှာ အိပဲ အိပဲနှင့် စီးခဲ့ရသဖြင့် ခြေထောက်တွေ ဆန့်ခွင့်မရ။ ကွေးထားရလွန်းသဖြင့် ညောင်းတောင့်နေသည်။ သို့နှင့် ခြေဆန့်လက်ဆန့်ဖြစ်အောင် လမ်းဆင်းလျှောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြားစခန်း ရောက်ကတည်းက မိုးက မရွာတော့ရာသီဥတုက ကြည်လင်နေပေပြီ။ တောက တစ်စထက်တစ်စ နက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကုန်းထပ်တက်ပြန်သည်။ ဆင်တွေနှင့်အတူ မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လူသွားလမ်းမှ ဖြတ်တက်ကြသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အလွယ်တကူ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အနီးတွင် သစ်တောအရာရှိတစ်ဦး ပါလာသည်။

“ဒါ တော တော်တော်နက်ပြီလို့ ဆိုနိုင်တယ်”
သူ့မှတ်ချက်ကို နားထောင်ရင်း တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်သော

အခါ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းမှာ အံ့မခန်း။ ဒီလောက် ကြီးမားတဲ့ သစ်ပင်တွေ ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ဖူးပေ။ သစ်ပင်လုံးပတ်ကြီးတွေမှာ ဖွံ့ထွား ကြီးမားလှသည်။ ပင်စည်ကြီးတွေ ကလည်း ဟိုနား တစ်ပင်၊ သည်နားတစ်ပင် ခပ်ကျဲကျဲ။ သူ့နေရာ နှင့်သူ။ အောက်ခြေတွေကလည်း ရှင်းလိုက်တာ။ အပင်ခြေရင်း တွေမှာ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေပင် ပေါက်နေသည်။ မွန်းတည့် နေက တောအုပ်ကြားထဲ ထိုးကျနေသော်လည်း နေရာတိုင်း မပူ။ ပြောက်ကျား၊ ကွက်ကျားဖြစ်နေသည်။ အရိပ်ကျသည့်နေရာကျ၊ အလင်းရောင်ရောက်သည့်နေရာရောက်။ အလင်းမှောင်၏ သဘာဝ ကို တွေ့နေရသည်။ သည်ထဲမှာ အပင်သေး အပင်မွှားတွေ မတွေ့ရ။ အောက်ခြေရှင်းနေသည့် အပင်ကြီးတွေ သက်သက်။ သန့်ရှင်း၊ ကြည်လင်၊ ငြိမ်းချမ်းလိုက်တာ။ အိမ်တွေမှာ တယုတယနှင့် အလှစိုက်တတ်သည့် သစ်ခွပင်တွေကိုလည်း တချို့ ပင်စည်အကိုင်းတွေ မှာ တွဲလွဲ ခိုလျက် တွေ့ရသည်။ ပင်လုံး တုတ်တုတ်၊ သန်သန် စွမ်းစွမ်းကြီးတွေချည်း ဖြစ်သည်။ အပွင့်တွေကလည်း ရောင်စုံ။ တချို့ဝါလျက်၊ တချို့နီလျက်၊ တချို့က မရန်းရောင်၊ တချို့က ခရမ်းရောင်။ အရောင်အသွေး စုံသလို ပုံသဏ္ဍာန်ကလည်း စုံလှသည်။ အပွင့်လေးနှင့် သစ်ခွပင်တွေ အပြန်ကျရင် သယ်သွားရင် ကောင်းမှာပဲဟု စိတ်ကူးနေစဉ် နောက်ထပ် သည့်ထက်လှသော အပွင့်အမျိုးအစားတွေ တွေ့ရပြန်သည်။ နောက်ထပ် နောက်ထပ် ပို၍ လှသော အပွင့်တွေကိုလည်း ထပ်တွေ့ရသည်။ သို့နှင့် လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။ သဘာဝတရားကြီးသည် သူ့ဘာသာ

သူ လှချင်တိုင်း လှနေလေသည်။ သဘာဝတရားကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ကျွန်တော် ရောက်နေပေသည်။ ကြည့်မဝ ရှုမဝ၊ လှချင်တိုင်း လှ၊ တင့်တယ်ချင်တိုင်း တင့်တယ်နေသော နက်ရှိုင်းလှသော တော။ ကုန်းပြေပြေလေး ဆင်းလိုက်သည်နှင့် စမ်းချောင်းကြီးကို သွားတွေ့ရသည်။ အလောင်းတော် ကဿပနှင့် နီးပေပြီ။ သည်တစ်ခါ ချောင်းမကြီးကတော့ဖြင့် ကျယ်လှသည်။ ကျောက်သား ကျောက်တုံးကြီးတွေက ချောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက် အခြွေအရံဖြင့် ရှိနေသည်။ ချောင်းရေက ကြည်လင်နေသည်။ တကယ် တင့်တင့်တယ်တယ်ကြီး။ ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို ဧရိယာကျယ်ကျယ် တွေ့လိုက်ရသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးကြီးပေါ် ရပ်၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အသံကျယ်ကြီးဖြင့် အော်ချင်လည်း အော်လိုက်နိုင်သေးသည်။

ဆင်တန်းကြီးသည် ချောင်းရေစီးအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်သန်းလာနေသည်။ ကျွန်တော်က ချောင်းကမ်းစပ်ကျောက်တုံးကို Foreground ခံ၍ ဆင်တန်းကြီး၏ ရွေ့လျားပုံကို အမိအရ မှတ်တမ်းတင်နေမိသည်။ ကြည်လင်ငြိမ်းချမ်းလွတ်လပ်လှသော တောသဘာဝသည် နက်ရှိုင်းလှသော တောကြီးအတွင်း၌ ရှိနေပေသည်။ ကျွန်တော့်အာရုံတွင် ဆင်တန်းကြီးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။ ကျွန်တော် တိုးဝင်ရောက်ခဲ့သော နက်ရှိုင်းလှသော သဘာဝတောကြီးနှင့် လက်ရှိ ကျွန်တော် တိုးဝင်နေဆဲဖြစ်သည့် “ဓမ္မ” တည်းဟူသော သဘာဝတစ်ခုကို နှိုင်းယှဉ်၊ ဆင်ခြင်ကြည့်မိသည်။

[၂]

ဖြည့်ခဲ့ဖူးသော ဘဝအဆက်ဆက် ပါရမီ အရှိန်အဟုန် ကြောင့်ပဲဆိုဆို အချိန်တန်လာ၍ဟုပဲ ပြောပြော၊ အကျွတ်တရား ရသွားပြီဟုပဲ သတ်မှတ် သတ်မှတ် တရားအားထုတ်ခြင်းတည်း ဟူသော အလေ့အကျင့်ကို အသက်ထက်ဆုံး ပြုစုပျိုးထောင်သွား တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်လိုက်ခြင်းသည် ရုတ်တရက် တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် အံ့ဩမိသည်။

“ဘယ်လိုက ဘယ်လို မျက်စိလည်သွားသလဲ မသိဘူး” ဟု ဘေးလူတွေပြောလိုက ပြောစေတော့။ အကြောင်း မရှိဘဲနဲ့ တော့ အကျိုးမဖြစ်တန်ရာ။ သည်အချိန် သည်လိုအခြေအနေမျိုး တွင် သည်လို လူမျိုး၊ သည်လို ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ သည်လောက် အတိုင်းအတာထိ ကျင်လည်ပြီးလျှင် သည်လို ဓမ္မနှင့် ပတ်သက် သော နယ်မြေထဲသို့ ကူးပြောင်းဝင်ရောက် ဇောက်ချလုပ်သွားလိမ့် မည်ဆိုသော “အကြောင်း” က ရှိထားနှင့်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ သည် “အကြောင်း” ဆိုတာကလည်း ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ကိုယ်လုပ်ခဲ့ သော ကိစ္စများဖြစ်မည်။ ဟိုတုန်းက “အကြောင်း” ပေါ့။ ယခုတော့ အကျိုးအဖြစ် ပုံရိပ်ထင်လေပြီ။ ဆရာတော် ဦးဇောတိက (ပျဉ်း

မနား)က မကြာခဏ မိန့်မှာခဲ့ဖူးသည်။

“တရားအားထုတ်ခြင်းဆိုတာ လူ့သဘာဝပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စမိဖို့ နဲ့ စွဲမြဲဖို့တော့ လိုတယ်”

သို့နှင့် တရားအားထုတ်ခြင်းကို မလွဲမသွေလုပ်ရမည့် အလုပ် တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ် ခံယူရင်း လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်က ကျွန်တော် စတင်လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ စလုပ်ဖြစ်တုန်းကတော့ ဘာမျှ မသိ။ အသက်ရှူတာ၊ ထုတ်တာဟာ တရားအားထုတ်ခြင်းလား၊ ဝင်လေ ထွက်လေကို သိရင်ပဲ တရားအားထုတ်ခြင်းလို့ ခေါ်ပြီ လား။ ရုပ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ နာမ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာ ကကော။ ဝိပဿနာ ဆိုတာကကော။ သမထ ဆိုတာကကော။ ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ်တွေက ဘာတွေပါလိမ့်။ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးနဲ့ ဘယ်လိုကျင့်ရမှာလဲ။ ထိုင်လျက် တရားအားထုတ်ပြီးရင် စကြို လျှောက်တာကရော။ လျောင်းလျက် အားထုတ်ရင်ကော ဘယ်လို လဲ။ မတ်တတ်ရပ် အားထုတ်တာကကော တရားရ လွယ်မလား။ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အားထုတ်လိုက်လို့ ရဟန်းကိစ္စပြီးသွားတာ၊ ဘယ်လိုလူပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ လို့ပြောတာပဲ။ ရဟန်းကိစ္စပြီးတယ်ဆိုတာက ဘာလဲ။ ပြီးသွားရင် ကော ဆက်ပြီး အားထုတ်နေရတုန်းပဲလား။

ဒါဆိုရင် နှာသီးဖျားကို စောင့်ကြည့်နေတာနဲ့ပဲ လုပ်ရမှာ လား။ ဗိုက်က ပိန်တာဖောင်းတာကို သိနေရမှာလား။ အချို့က ငယ်ထိပ်ကို ကြည့်လို့ ပြောတာပဲ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းက ၄၀ တောင် ရှိသတဲ့။ ဒါဆိုရင် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကိုလည်း ကျင့်ရဦးမှာလား။

သမထပြီးမှ ဝိပဿနာကိုကူးရင် ပိုလွယ်သတဲ့။ စတုရန်း ဝိပဿနာကို သွားလုပ်မိရင် လန်ကျသွားနိုင်တယ် စသဖြင့် အသံတွေ မျိုးစုံကြားရသည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သိချင်နေသည်။ လက်တွေ့ မပါရင် မသိနိုင်ဆို၍လည်း လက်တွေ့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခြင်းကို ဖိလုပ်ပစ်ခဲ့သည်။ တရားဓမ္မဆိုင်ရာ ဝေါဟာရတွေသည် ကျွန်တော်နှင့် တော်တော် စိမ်းနေသည်။ ပရိယတ္တိနှင့် အလှမ်းကွာသဖြင့် ပါဠိတွေက ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်သလို ဖြစ်နေသည်။ သိလည်း သိချင်နေသည်။ သိလည်း သိခွင့်မရ။ မသိရလေ ပိုသိချင်လေ။ သို့နှင့် လေ့ကျင့်ရေး အထောက်အကူ ပစ္စည်းတွေကို အားကိုးရသည်။ တရားခွေတွေ အထပ်ထပ်နာသည်။ လက်တွေ့ ကျင့်ကြံမှုနှင့် တိုက်ကြည့်ရသည်။ ပါဠိမြန်မာ ပြန်စာတွေ ဖတ်ရသည်။ ဆရာတော်ကြီး ပေါင်းစုံ၏ ဝိပဿနာ တရားထိုင်တုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလေးဟာ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာ ဘယ်စကားလုံးနဲ့ အဓိပ္ပာယ်အတူတူပဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ခံစားနားလည်လာသည်အထိ ဖိဖိစီးစီး ကြိုးစားရသည်။ တစ်ဖက်မှာလည်း အကျင့်ပါနေသော ကိလေသာတွေက သတိလစ်တာနှင့် ခေါင်းထောင်လာတတ်သည်။

ဒါကိုလည်း သတိနှင့် နှိမ်နင်း နေရသေးသည်။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေကလည်း ကိလေသာတွေ ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားခွင့်ကို အစွမ်းကုန် ပံ့ပိုးပေးနေပြန်သည်။ အိပ်ရာက မနက် ၃ နာရီ ထရတာ။ စကြံလျှောက်ရတာ။ ထိုင်လျက် ရှုမှတ်ရတာ။ မငိုက်အောင် ကြိုးစားရတာ။ ကိုယ်တိုင် သိလိုက်ရတာလေးတွေကို

စကားလုံးဖြင့် ပြန်ဖော်နိုင်အောင် လေ့လာရတာတွေက လွယ်သည် မဟုတ်။ ဆိုရလျှင် သိခဲ့တာတွေ၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကြောင့် သိခွင့်ရလိုက်တာတွေ၊ မသိရသေးတာတွေနှင့် လုံးထွေးချာလည်နေ သည့်ကာလဖြစ်သည်။ တော်တော်ကို ရှုပ်ထွေးခဲ့သည့် အချိန် ကာလကြီး ဖြစ်ပါသည်။ နက်ရှိုင်းသော တော၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခြင်းကဲ့သို့ အောက်ခြေ ရှုပ်ထွေးလှသည်။ ဓမ္မ၏ အလှအပဆိုတာကလည်း မတွေ့ရ။ မခံစားရ။ နားလည်အောင် ပင် မနည်းကြိုးစားနေရသည့် ကာလ။ ဒါကိုပင် သည်းခံရင်းမှ ကြိုးစားဖြတ်ကျော်ရသည်။

အဆိုးဆုံးမှာ ဝေဒနာ။ မထိုင်လိုက်နှင့်။ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝေဒနာတွေက အဖော်အပေါင်းနှင့် လာတော့သည်။ အံ့နှင့် ကျင်းနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့တိုက်ခိုက်တော့သည်။ စိတ်ထဲမှာ ကြိတ် မှိတ်ခံ၊ အတင်းပြန် တွန်းတွန်း ချွေးစေးတွေ ပေါက်ပေါက်ကျ၊ သတ်မှတ်ထားသော နာရီစေ့အောင် မနည်းအောင့်ခံနေရ။ နာရီစေ့ လျှင်ပဲ ဝေဒနာမှ လွတ်မြောက်သွားသလို။ သို့သော် တရားတန်း ဖြုတ်ချိန်၌ ဝေဒနာကတန်းလန်း။ နာကျင်ဆဲ။ ကိုက်ခဲဆဲ။ နောက် တစ်ကြိမ် ပြန်ထိုင်၊ ဝေဒနာက ထုံးစံအတိုင်း အံ့ဖွဲ့၍ ပြန်ဝင်လာ။ တင်းခံ။ တစ်ခါတစ်ခါ “နင်ကပဲ နာနိုင်မလား၊ ငါကပဲ ခံနိုင်မလား” ဟူ၍ မာန်နှင့် အားပြိုင်မိရာ ပို၍ ဆိုးလာတော့သည်။ သို့နှင့် တရားထိုင်သည့် ဖျာကလေးကို မြင်သည်နှင့် ကြောက်လာမိသည်။ သည်ဖျာလေးပေါ်ထိုင်ရင် ဝေဒနာကလာတော့မယ်။ နာဦးမယ်။ ခံရဦးမယ်။ ဆိုးလှပါတယ်။ စိတ်ထဲက ဝေဒနာမလာမီကပင် ကြို

ပြီး နာနေပြီ။ ဝေဒနာလာမည်ကို ကြောက်သည့်စိတ်က လွှမ်းမိုးနေသဖြင့် စိတ်ကမငြိမ်တော့။ လူးလာခတ်နေသည်။ စိတ်ငြိမ်ချင်၍ တရားထိုင်ကာမှ စိတ်က ပိုပြီး မငြိမ်မသက် ဖြစ်ရသည်။

သည်ဝေဒနာကြီးကို ဘယ်လို ကျော်လွှားရပါ့မလဲ။ ရှောင်၍ တိမ်း၍ မရသောတရား။ မလာနှင့်ဟု ပြော၍လည်းမရ။ မနာနှင့်ဟု တား၍လည်း မရ။ ဝေဒနာဆိုတာက ခံစားမှုသဘော။ သူ့အလုပ်သူ လုပ်မည်သာ။ ကိုယ်က ရင်ဆိုင်လက်ခံလိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

“ခန္ဓာကိုယ်သာ နာပါစေ၊ စိတ်မှာ မနာပါစေနဲ့” ဟု ဘုရားဟောဖူးသည်။ စိတ်မှာ မနာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ နာနေတာကို သိနေဖို့ လက်ခံလိုက်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီနည်းလမ်းတစ်ခု ရလိုက်တော့ ဝေဒနာကို စိတ်ပုံစံအသစ်တစ်ခုနှင့် စောင့်ကြိုကြည့်မိသည်။ အဲဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ဝေဒနာက မလာတော့ပြန်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။

“မမျှော်နဲ့၊ မျှော်ရင် ချော်တတ်တယ်”

“မတွေးနဲ့၊ တွေးရင် ဝေးတတ်တယ်”

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော် (ယခု နတ်တလူ တောရဆရာတော်ဘုရားကြီး)က ဆုံးမခဲ့ဖူးသည်။ ကောင်းတာလည်း မမျှော်နဲ့၊ ဆိုးတာလည်း မမျှော်နဲ့။ ကောင်းတာလည်း မတွေးနဲ့၊ ဆိုးတာလည်း မတွေးနဲ့... တဲ့။ ကောင်းရင် ကောင်းတာကို သိနေဖို့၊ ဆိုးရင်လည်း ဆိုးတာကို သိနေဖို့ အရေးကြီးသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ပြီးမှ နည်းသစ်ကလေးတစ်ခုရလာသဖြင့် ကိုယ်ကလည်း စမ်း

ကြည့်ချင်နေသည်။ သို့သော် ထင်သလို ဖြစ်မလာ။ နောက်တော့ မမျှော်လင့်သည့်အချိန်တွင် ဝေဒနာက ဝင်လာသည်။ သတိချက် ချင်း ရသည်။ လက်ခံမည်။ ရင်ဆိုင်မည်။ သူ ဘာလုပ်သလဲ သိအောင် ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေမည်။ တခြားဘယ်ကိုမှ စိတ် မရောက်အောင် ကြိုးစားမည်။ သတိမလစ်အောင် နောက်က ဝီရိယက တရစပ်တွန်းတင်ပေးနေမိသည်။ သေချာကြည့်တော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလှသည်။

ဝေဒနာဟူသည် ခံစားမှုသဘော။ ကိုင်၍ တွယ်၍မရ။ ကြည့် ချင် မြင်ချင်၍လည်း မရ။ နာတယ်ဟု သည်ခန္ဓာက မှတ်လိုက် သည်နှင့် ဝေဒနာကွန္ဓာက နာကျင်မှုသဘောတွေ ခံစားတော့သည်။ ဝိညာဏခန္ဓာက နာကျင်မှုကို သိနေတော့သည်။ နာကျင်မှုသည် ကြည့်လေ အငြိမ်မနေလေပင်။ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ပြောင်း နေသည်။ လှုပ်နေသည်။ နာပုံတွေကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောင်း နေသည်။ နည်းနည်း ပိုနာလိုက် လျော့သွားလိုက်၊ ထပ်နာလာ လိုက်၊ ပိုပြီးနာလာလိုက်၊ ပြန်လျော့သွားလိုက်၊ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု သဘော၊ သင်္ခါရခန္ဓာ၏ သဘောတွေကို တွေ့ရသည်။ ရူပကွန္ဓာ တည်းဟူသော ရုပ်တရားနှင့်အတူ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် နာမ်ခန္ဓာလေး ခု၏ သရုပ်လေးမျိုး။ ခန္ဓာငါးပါးဟူသည် ရှင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဝေဒနာရယ်။ အရင်တုန်းက ကြောက်ကန် ကန်ပြီး တွန်းထုတ်ခဲ့တာ မှားခဲ့ပြီပေါ့။ လက်ခံခါစရှိသေး၊ ဒီ လောက်ထိ အကျိုးများခဲ့ပြီ။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဟိုတုန်းကတည်းက ဒီလိုလက်ခံမိခဲ့ရင် အကောင်းသားဟု တွေးမိသည်။ မတတ်နိုင်။

ပြီးတာတွေ ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ ပြန်မရနိုင်တော့။ ရှေ့ဆက်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။
 နက်ရှိုင်းသော တော၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ စ,တိုးဝင်ခါစတွင် သည်
 လိုပဲ မသဲမကွဲ မြင်ကွင်းတွေ တွေ့ရတတ်သည်။ ပင်သေးပင်မွှား
 တွေ မင်းမူနေတာတွေ့ရတတ်သည်။ ညိုမှောင် ပိန်းပိတ်နေသဖြင့်
 ကြည်လင်မှုကား မရှိနိုင်သေး။ သည်နေရာမှာတင် တချို့က ဒီ
 လောက်ရှုပ်ထွေးနေတာ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲဟု ဆိုကာ နောက်ပြန်
 လှည့်သွားတတ်သည်။ ရွာသို့ ခြေဦး ပြန်လှည့်သွားတတ်သည်။
 ရှေ့ဆက် ဘာတွေ တွေ့ရဦးမလဲဟု သိလိုစိတ်ပင်မရှိတော့လောက်
 အောင် ဖြစ်သွားတတ်သည်။ မှောင်မိုက်ခြင်း၊ ပိန်းပိတ်ခြင်း၊ ရှုပ်
 ထွေးခြင်း၊ သာယာမှုကင်းမဲ့ခြင်းဒဏ်ကို တော်ရုံယုံကြည်မှုသဒ္ဓါနှင့်
 တွန်းလှန်၍ မရနိုင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရောက်ရောက်အောင် သွားကြည့်မည်။ တော
 အစပ် ဆိုတာကတော့ သည်လိုပဲ ရှုပ်ထွေးမှာပဲ။ အထဲရောက်
 သထက်ရောက်လျှင် ပိုပြီး သာယာလာမယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်ဖို့
 အရေးကြီးသည်။ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်စမ်းပါစေ။ တောနက်သည်အထိ
 ဝင်ရောက် တိုးဝင်ကြည့်မည်ဟူသော သဒ္ဓါ ယုံကြည်ချက်သည်
 တောနက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရာတွင် အရေးပါဆုံးသောစွမ်းအား
 တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ကဲ... ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါကို အခြေခံ၊ ဝီရိယတိုးမြှင့်ပြီး ဆက်ဝင်
 ကြည့်ကြဦးမည်ဆိုရင်...။

PINA
ZAN 98

mgjoe.com

[၃]

အောက်ခြေရှုပ်သည့် တောစပ်ထဲက လွန်မြောက်ဖို့ တော်
တော် မလွယ်လှ။ တိုးဝှေ့ ငုံ့လျှိုး သွားနေရသဖြင့် ခရီးမတွင်နိုင်။
ခရီးနှင့်အချိန်တွေသာ ကြာမြင့်လာသည်။ ခရီးကား သိပ်မပေါက်
လှ။ ရင်ထဲမှာ လှောင်ပိတ် မွန်းကျပ်ရင်းက တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့ကို
တိုးရသည်။

ဝေဒနာသည် မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံလိုက်သောအခါ
အတော်အသင့် ရင်းနှီးလာသည်။ ကိုယ်ကလည်း ဝေဒနာကို လာ
နေကျ ဧည့်သည်အဖြစ် စနစ်တကျ ဧည့်ခံလာတတ်၍လား မသိ။
ဝေဒနာသည်ပင် ကိုယ့်ကို အားနာချင်ပုံ ရလာသည်။ ဝေဒနာနှင့်
သဘောတူစာချုပ်တွေ ချုပ်ဆိုပြီးသောအခါ အနီးကပ် ဒုက္ခပေးနေ
သော မိတ်ဆွေရင်း တစ်ဦးကို သတိပြုမိသည်။ သူက ဝေဒနာလို
အစွမ်းသတ္တိတွေနှင့် ထင်ထင်ရှားရှား ပြတတ်သူမဟုတ်။ တတိတိ
နှင့် တရိရိဖြစ်အောင် အမှည့်ခြွေ ခြွေနေသူတည်း။ သူက “အတွေး”
ဟု ဆိုကြသည့် အားလုံး၏ လက်ရင်း မိတ်ဆွေကြီးပါပေ။

အတွေး၏ ဆီးတားပုံက ဝေဒနာနှင့်မတူ။ ညက်ညက်လေး။
“လာလာတွေးကြစို့” ဟု အတွေးက လက် မတို့ခင်ကပင်

ကိုယ်က တွေးမိလျက်သား ဖြစ်နေပေပြီ။ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေကို တွေးသည်။ မဖြစ်သေးတာတွေကို တွေးသည်။ ဖြစ်ခဲ့ပြီးတာတွေထဲက ကိုယ် နှစ်သက်တာကလေး တွေးနေရလျှင် တရားထိုင်နေရင်းက မျက်နှာကလေးပင် ပြုံးလာတတ်သေးသည်။ ကိုယ်သိပ်ကြိုက်တာ ဆိုလျှင် ထပြုံးတောင် ရယ်လိုက်ချင်သေး။ နောက်မှ ငါ တရားထိုင်နေပါလားဟု သတိရ၍ မနည်းဘရိတ်အုပ်ရသည်။ ဒါတောင် အမျှင်အတန်းက မပြတ်သေး။ ဇိမ်ရှိရှိနှင့် ဆက်တွေးလိုက်သေးသည်။ စိတ်ကို မူလတင်းထားသည့် နှာသီးဖျားပေါ်မရှိလျှင်တောင် နေပစေတော့ဟုပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တရားထိုင်ရင်းက အတွေးများဖြင့် လှည့်ပတ်၍ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်သာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ တွေးလိုကား မဝသေး။ တစ်ခါတစ်ခါ တရားတွေးလိုကောင်းနေဆဲ နာရီသံကြားလိုက်ရချိန်၌ နာရီကိုပင် အပြစ်တင်ချင်မိသေးသည်။

“ဒီနာရီကြီးကလည်းကွာ၊ တွေးကောင်းနေတုန်းမှ မြည်ရတယ်လို့” ဟု အသံထွက်မပြောရုံတမည်။ ဖြစ်ခဲ့ပြီးတာတွေ၊ မဖြစ်သေးတာတွေကို တွေးမိသည့် အချိန်တွင် အတွေးစိတ်နှင့်အတူ ဒေါသပင် ယှဉ်တွဲ၍ ပေါ်လာတတ်သည်။ တကယ် ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘဲနှင့် တစ်ယောက်တည်း တွေးပြီး ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာပင် ကိုယ် ဖန်တီးထားသော ပုံရိပ်နှင့် ရန်ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ် ထွက်လာသည်။ ဟဒယ နှလုံးအိမ်က တစ်စထက် တစ်စ ဆူလာသည်။ သွေးလှည့်ပတ်မှုတွေ မြန်လာတတ်သည်။ အသက်ရှူ ကျပ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ မျက်နှာကြီး

က တရားထိုင်နေရင်းမှာပင် တင်းလာသည်။ အံ့ကြိတ်မိသည့် အခါလည်း ရှိသည်။ အမှန်တကယ်တော့ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းတွေး၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ရန်ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်သူကလည်း အနားမှာရှိနေသည်မဟုတ်။ ထို သူသည် ထိုအချိန်၌ သူ့ဘဝ သူ့ခန္ဓာနှင့် အလုပ်တစ်ခုလုပ်နေပေ လိမ့်မည်။ ကောင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆိုးတာလည်း ဖြစ် နိုင်သည်။ ကောင်းတာလုပ်လျှင် သူ့ဘာသာသူ စံပေါ့။ ဆိုးတာ လုပ်လည်း သူ့ဘာသာသူ ခံလိမ့်မပေါ့။ ထိုသူကို ကိုယ့်စိတ်ထဲ ထည့်ပြီး “မင်း ဆိုးတာပဲ၊ ခံရမယ်” ဟု စိတ်က သတ်မှတ်နေခြင်း သည် အတွေး၏ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ကိုယ်ပင်ပန်းနေခြင်းသာ ဖြစ် သည်။ ကိုယ်နစ်မွန်းစေချင်သည့်၊ ကိုယ်ပျက်စီးစေချင်သည့် ထိုသူ ခမျာ ထိုအချိန်တွင် ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်နေပါက အဘယ်သို့ ရှိအံ့နည်း။ ထိုထက်ပို၍ တရားထူးရနေသည့်အချိန် အခိုက်အတန့် ဖြစ်နေလျှင်ကော ကိုယ့်မှာက သူ့ကို ပျက်စီးစေချင်သည်။ သူက မပျက်စီးသည့်အပြင် သူ့စေတနာ သူ့ကံအရ ကောင်းသောနေရာ၊ ကောင်းသော အာရုံနှင့်ပင် နေနေချေပြီ။ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမည် နည်း။

အတွေးနှင့်အတူ ယှဉ်လာသော ကိလေသာ စေတသိက်များ က ကိုယ့်စိတ်ကို ဖျက်ဆီးတော့သည်။ “သူမပျက်စီးမချင်း ငါမကျေနပ်” ဟူသောစိတ်သည် ကရုဏာတရားမှ သွေဖည်သွားပြန်သည်။ ဒါဖြင့် သူပျက်စီးသွားပြီ၊ သူတိမ်းပါးသွားပြီ ဆိုလျှင်ကော ငါ ကျေနပ်မည်လား။ ငါစိတ်ချမ်းသာနေမည်လား။ ဒါဆိုရင် တရား

၂၆ ၊ မြသန်းစံ

အားထုတ်နေခြင်းသည်ကော ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။ ငါစိတ်ချမ်းသာဖို့လား၊ ငါ တရားအရသာ ခံစားဖို့လား။ ငါခံစားသလို သူများမခံစားစေရဘူးဆိုသော သဘောမျိုးထားမည်လား။ တရားအားထုတ်ရင်းမှပင် အတွေး၏ ဖိစီး နှောင့်ယှက်မှုကို ဉာဏ်ပါပါနှင့် ဖယ်ထုတ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးလှသည်။

အတွေးကို မတွေးပါနှင့်ဟု တား၍မရ။ ပြော၍မရ။ တွေးနေမည်သာ။ အတွေးဟူသည် ပစ္စုပ္ပန် မတည့်သည့် သဘာဝပင်။ ကိုယ်လုပ်နေသည်က ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို မှတ်ရမည့် ကိစ္စ။ အတွေးက ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် လုပ်နေသည့် ကိုယ့်စိတ်ကို သွေးထိုး ဖြားယောင်း ဖျက်ဆီးနေသည့် တရားခံ။ သည်တရားခံကို အမိဖမ်းနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် သတိမလစ်အောင် သတိပြုရမည်။ သတိသည် အရေးကြီးလှပေစွ။ စတွေးသည်နှင့် တွေးပြီဟု သိရန် လိုသည်။ အတွေးစိတ်ကို တွေးပြီဟူသော မှတ်စိတ်နှင့် ချက်ချင်းအစားထိုးနိုင်ရမည်။ ထို့နောက် တွေးနေပြီ၊ တွေးပြီဟု ဆက်တိုက်မှတ်ပစ်လိုက်ရပါမည်။ ထိုအခါ အတွေးသည် အလစ် အငိုက် အဖမ်းခံရသော တရားခံပမာ ရှေ့ဆက်၍ မတိုးသာတော့။ သူ ဆွဲဆောင် ဖြားယောင်း၍ မရတော့။ သည်အိမ်က လူတွေ နိုးကြားတယ်။ သတိဆိုတဲ့ ကင်းစောင့်ကောင်းလှတယ် ဆိုကာ ခြံစည်းရိုးတွင်းထဲ မဝင်သာတော့။ သို့သော် ဝေးဝေးသို့ သွားမည် မဟုတ်သေး။ ခြံစည်းရိုး အပြင်ကနေ စောင့်ကြည့်နေဦးမည်သာ။ ဂိတ်ကင်းစောင့် မငိုက်လိုက်နှင့်၊ ငိုက်လိုက်သည်နှင့် သည်နေရာမှ အတင်း ဝင်တော့မည်။ ခြံစည်းရိုး

ကျော်ဝင်ချင်လည်း ကျော်ဝင်လိမ့်မည်။ ကင်းစောင့်အိပ်နေသဖြင့် ဂိတ်တံခါးမှပင် ပြောင်ကျကျ ဝင်ချင်လည်း ဝင်လာလိမ့်မည်။

သို့နှင့် သူ အိမ်ထဲရောက်မည်။ တစ်အိမ်လုံး မွေ့နှောက်တော့မည်။ အိမ်ရှင်တွေကို မတော်မတရား ခိုင်းတော့မည်။ သို့တည်းမဟုတ် အိမ်ရှင်တွေကို “တို့ဆေး” တို့၍ သူလိုချင်တာ ခိုင်းချင်လည်း ခိုင်းနိုင်သည်။

တို့ဆေးပြယ်ကာမှ အိမ်ရှင်တွေခမျာ အတွေးခိုင်းတာ ငါလုပ်မိချေပြီဟု နောင်တရကြဦးမည်။ ထို့ကြောင့် အတွေးဟူသည် “ပစ္စုပ္ပန် မတည့်အောင်” အလုပ်နိုင်ဆုံး၊ တရားလမ်းကြောင်း ရှေ့ကို မတိုးနိုင်အောင် အဟန့်တားနိုင်ဆုံးပင်။ တကယ်တော့ အတွေးဟူသည်လည်း ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်ပါပေ။

တွေးလိုက်သည်။ တွေးမှန်းသိသည်နှင့် မဆုံးနိုင်သော ဇာတ်လမ်း အကွေ့အကောက် ရှည်ရှည်ကြီးတွေ ဆက်တွေးမိမည် မဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့် သတိရှိနေဖို့ အရေးကြီးသည်။ သိနေဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဆရာတော် ဦးဇောတိက (ပျဉ်းမနား) ၏ အဆုံးအမကို မှတ်မှတ်သားသား ရှိမိသည်။

“များသောအားဖြင့် လူတွေဟာ အတွေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး Story ကိုပဲ ကြည့်တတ်ကြတယ်။ Story ကို မကြည့်ပါနဲ့။ တွေးလို့ ဖြစ်လာတဲ့ ခံစားမှုကို ကြည့်ပါ။ တွေးတယ်ဆိုတာကို သိလိုက်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်”

Story ကို ကြည့်မိသဖြင့် Story မပြီးမချင်း ကိုယ့်စိတ်က Involve ဖြစ်သွားတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ အထက်ထပ်အခါ

ခါ Repeat ဖြစ်နေတတ်သေးသည်။ အထူးသဖြင့် မကျေနပ်စရာ ဆိုလျှင် ပို၍ Repeat ဖြစ်တတ်သည်။

ကျွန်တော်က နဂိုကတည်းက အတွေးအာရုံနှင့် ပျော်ပါးတတ် သူ ဖြစ်သည်။ သီချင်းရေးသည်။ စာရေးသည်။ တွေးရသည်။ ထိုအခါ အတွေးက သိသိသာသာကြီး အကျင့်ပါနေတော့သည်။ တစ်ခါတလေ တရားထိုင်နေရင်း၊ စကြိုလျှောက်နေရင်းမှ ဆောင်း ပါးတွေ တသီတတန်းကြီး ရေးနေမိတတ်သေးသည်။ သီချင်းတွေ လည်း တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ကြားနေတတ်သည်။ စိတ်က မူလပျော် ပါးရာ “အတွေးအရိပ်ဆီသို့” ခြေဦးလှည့်တတ်သည်။ ကိုယ်နှင့် အတွေး၊ အတွေးနှင့်ကိုယ် လုံးထွေးနေတတ်သည်။ ဉာဉ်၊ စရိုက်၊ ဝါသနာဟူသည် စွန့်နိုင်ခဲ့ပေစွ။ ကျေးဇူးရှင် နတ်တလူဆရာတော် ဘုရားကြီး ဆုံးမသည်က ရှင်းလှသည်။

“ဒကာကြီး စကားထဲတင် ပါနေပြီလေ “အတွေးအခေါ်” ဆိုတာလေ၊ အတွေးဆိုတာ ကိုယ်ကခေါ်လို့လာတာဗျ။ ဘယ်သူမှ သွားခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်အပေါ် စိတ်ကအာရုံ ပြုမိနေရင် ကိုယ့်ရှုကွက်ထဲက မှတ်စိတ်က တည့်တည့်ကျနေရင် ဘာအတွေးမှ မလာဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် ဘာပေါ်လာပေါ်လာ မှတ်သာချလိုက်စမ်းပါ။ မှတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီ အမှတ်တွေ အလကား မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ အမှတ် ပေါ်လာမှ ကိုယ့်သတိတွေ အားကောင်းလာမှာ။ အားကောင်းလာမှ စုစုစည်းစည်းနဲ့ ရှေ့ဆက် တိုးနိုင်မှာဗျာ”

အောက်ခြေရှုပ်သည့် တောထဲတိုးနေရချိန်၌ တဝဲလည်လည်

နှင့် ရှိနေတတ်သေးသည်။ အချိန်က နည်းနေသေးသည်။ ရုန်းရ ကန်ရနှင့် ခရီးမတွင်သေးသော်လည်း ခရီး၏ ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကိုကား ခံနိုင်ရည်ရှိလာပေပြီ။ အကျိုးများသည်ကား ဟုတ်နိုးနိုးနှင့် ကိုယ့် အနားကပ်လှီးနေသော အတွေး၏ သဘာဝ၊ အတွေး၏ စရိုက်ကို တဖြည်းဖြည်း သိလာခြင်းပင်။ ကြာကြာပေါင်းကြည့်မှ ခါးမှန်းသိ လာလေဖြစ်သည်။ သူ့ညဉ့်၊ သူ့စရိုက်ကို သိပြီ ဆိုတော့ သူ့ကို သတိထားဆက်ဆံဖို့၊ ပြီးလျှင် ပြန်အသုံးချတတ်ဖို့ နည်းပါလာရ သည်။ ခရီးဆက်နှင့်ဦးမည်။ အလောင်းတော်ကဿပတောကြီး ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သလို ကြားစခန်း မရောက်သေးသည့်တိုင် တစ်ထောက် နားရပ် View Pointကလေး ဘယ်တော့ ရောက်မည်လဲ။

ဟော... ဟိုရှေ့မှာ Skyline လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ဒါဆိုရင် အောက်ခြေရှုပ်သော တောထဲမှ လွန်မြောက်ဖို့ နီးလာချေပြီ။

၃-၄-၉၈

